Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Fra Aarets Tider 1 - 5.

Citation: Richardt, Chr.: ”Fra Aarets Tider 1 - 5.”, i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 369. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid99911/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

gulnet af Smuld og Sved er Dyrets Bringe —
men blank som Sølv er Plovens skarpe Klinge.

Hvergang jeg seer dem Bankerne at pløje,
hvor Leret klumper sig om Hestens Hove,
da aner jeg, hvad Herren har for Møje
med sine Jorder og med sine Plove —
med frosne Hjerters dybe Undergrund
at faae mod Lyset vendt i rette Stund —
med for sin Udsæd Furerne at drage,
og faae den lagt i grødefulde Dage.

Ak, havde Jorden Følelse og Mæle,
den vilde vaande sig i Skrig af Smerte,
naar Jernet finder Vejen til dens Hjerte —
som Skrig der gaar fra Tusinder af Sjæle,
naar Nød og Død slaar ned i Livets Lyst!
Dog *maa* den Vaande stundum naae vort Bryst —
det Skrig først vækker os fra Sovepuden,
vi *kan* ej være Smerterne foruden.

Fra Aarets Tider.

I.

Koldt Foraar.

Lærken løfter sin Klokke-Røst,
at nu er Vinteren omme,
men Vinden holder sig stiv i Øst,
vil ej i Vester komme.

Hveden fanger saa blaagrønt Skjær,
og frem den Vaarsæd rykker;
men Nattefrosten er stadig nær,
kan gjøre slemme Ulykker!

Storken faaer kolde Fødder — lad gaa,
den er vant til Mosesølet!
Men Stæren har ondt ved at hytte de Smaa,
og Gjøgen er ganske forkølet.

Bøgen aabner sin gyldne Knop,
og hvisker: Nu maa I komme!
Nej, hold kun Søndag — luk ikke op,
før Østenvinden er omme!

Men kom Du stille, milde Regn,
sæt Mark og Eng i Grøde,
at under Regnbuens skjønne Tegn
vi Sommeren kan møde!

II.

Somrens Farvel.

Nu drager Danmarks Sommer bort,
vort Hjertes Herskerinde —
Vaggonen holder snart parat,
hvori hun vil forsvinde!

Ja, Storken, hendes Marskalk god,
er forud alt paa Rejse,
bestiller Dronningen Hôtel,
hvor Sydens Palmer knejse.

Musikken sendtes og afsted
før Storm og kolde Byger,
Træ-Blæserne, de Finker smaa,
hver Luftens flinke Stryger!
Og hendes skjønne Blomster-Hof,
de Somrens Rangs-Personer,
de hænge slemt med Hovedet,
ja tabe deres Kroner.

Har hun sit Skovpalads forladt,
vil Alt i Hast forduftes, —
hvert Drapperi skal tages ned,
de traadte Tæpper luftes!
Hvert Landskabs-Billed faaer sit Slør,
selv Solens gyldne Ramme;
og mangen Skat af ædelt Frø
hengjemmes med det Samme.

I Markens høje Taffelsal
Smaamusene sig dukke,
thi Bordet det er dækket af,
og Alt bag Laas og Lukke!
Men Duggen over Stub og Straa
ej tørre vil og stilles —
det sees paa al den Taareregn,
at nu skal Nogen skilles.

Dog før hun siger heelt Farvel
og bort sit Aasyn vender,
hun deler ud af Bær og Frugt
med rige, runde Hænder;
hun kaster Æbler ud i Grams
paa Mossets bløde Tæpper,
og Pæren kommer bumsende
i hele halve Skjæpper.

For sidste Gang i Skovens Hal
den vilde Due kurrer —
Da hviner Uglen til Signal,
mens Stormens Kjedel snurrer!
Og Sommer-Toget gaar mod Syd,
med Asters i Kupéen,
og haster Bjergene forbi,
som pudres alt af Sneen.

Og Hækken vifter som den kan
med Spindelvæv for Klæde,
og Havet larmer sit Farvel,
og mange Smaafolk græde.
Saa sukke vi endnu en Stund:
ja, nu er Somren omme —
men Barnet tæller Dagene
til hendes næste Komme!

III.

Ved Juletid.

Den hvide Snee har lagt sig
om Danmarks lave Strand,
maaskee den og har strakt sig
til Torvets Julegran —
hvor Haren gaar paa Sokker
i Risbøgens Skjul,
der ligger den i Flokker
og pynter op til Jul.

Og *hvad* skal ikke smykkes!
Og *hvem* skal ikke sees!
Og *hvor* skal ikke hygges,
og mellem Smaabørn lees!
thi trods al Gadeskarnets
og Mørkets Protest
er Julen altid Barnets
og Hjemmenes Fest.

Derude er der Trængsel
med Pakker og med Stads,
derhjemme er der Længsel
og travlt med Juleknas;
Deviser conciperes
med smaa Bagvaskelser,
og lunt der konspireres
om Overraskelser.

Fra Barnekamret høres
der Sang og Dansetrin,
og Hjertens-Ønsker føres
i Dagligstuen ind:
Bare jeg fik en Dukke
af den artige Slags —
Man lægger dem i Vugge
saa sover de strax!

Men lidt for julebroget
det kan see ud for dem,
som skal med Bane-Toget
til landlige Hjem!
Dampheston næsten stejler,
det kniber med at gaa —
saa mangen lønlig Bejler
er angst, den gaar istaa!

I Fantasier kolde
om Is og Drive-Snee
man gyser for at holde
sin Jul i en Coupé.
Men snart fra Land-Stationen
det gaar i Galop —
til Ferie-Personen
er nede med et Hop.

Og Søn og Moder krystes
i trofast Favnetag,
og Stuen latterrystes —
det gaar over Stag!

Og trindt i Smaafolks Huse,
hvor Loftet ligger lavt,
de Julegrøden knuse
og læske den bravt.

Ja frydes, alle Hjerter,
som sankes i et Hjem —
tænd Julelys og Kjerter,
og godt paa Skatten gjem!
Men glem blot ej de Stakler,
som kun af Jul har lidt,
gjør Kjærligheds Mirakler —
gjør mange Brød af ét!

Lad Julestjernen lyse
i hele Danmarks Land —
den Nat maa Ingen fryse
om han blot varmes kan!
den Nat maa Ingen lede
om Ly med bange Raab!
den Nat maa Ingen bede
fortvivlet, uden Haab!

Og sidder Du alene
saa tyst en Julekveld,
langt fra de lyse Grene
og nær ved tungt Farvel —
den bedste Julegave
det bedste Julebud
kan ogsaa Du dog have:
Freden fra Gud!

IV.

Efter Snestorm.

Hu, hvor Stormen dog har føget,
over Vej og Gjærde strøget,
og med Grene kastet Boldt!
Nu er Alt igjen saa stille,
og paa Sneen Straaler spille —
Asgaardsrejen har gjort Holdt.

Men en artig Maskerade
er der holdt med Busk og Blade,
Tag og Post og Gjærdestav!
Marken, som saa smaat sig grønner,
ligner et Fad Snittebønner!
Gyden blev et Bølgehav!

Tuja-Busken fin og fager,
fik et Lag af hvide Flager,
bøjes under Sneens Tryk;
Pileknorten fik sig Mave,
Granen Skjæg og Kniplingskrave,
og Stakittet høj Paryk!

Poplerne, hvis Kviste stritted,
Stilk for Stilk har Sneen kridtet
ret som efter Lineal —
men til Gjengjæld over Krattet
spandevis Confetti klattet
som ved romersk Carneval.

Roserne, i Gran-Ris bundne,
nu af Sne-Væv overspundne,
har den pudsigt majet ud,
saa de ligne Folk paa Stylter,
der mod Blæsten ind sig bylter
i de mærkeligste Skrud.

Men i Solens stille Lue,
dejlig, underfuld at skue
er den nattefaldne Snee!
Reenhed straaler fra dens Klæde,
— kun hvor Menneskene træde,
snart kun Smuds der er at see

V.

Skovens Saga.

Hvor mindes jeg, Du skjønne Bøgelund,
den lyse Stund,
dengang Du stod med trinde gyldne Knopper!
da kom Befrielsen en Foraarskveld. —
ved Morgen kasted Du de brune Skjæl
lig Millioner Sommerfugle-Pupper!
hvert lille dunet Blad krøb ud af Hammen,
og nikked straalende til Hanekammen,
og snart Du stod i al din Jomfru-Pragt —
og Bøgens Løvspring kaldte Alle sammen.
Med Foden svømmende i Anemoner,

hver Dag Du pynted paa din grønne Dragt,
og hvælved fuldere de tusind Kroner!
Da kom det første Pust af Livets Barskhed,
en Nordenvind rev Huller i din Karskhed,
Skovbrynet meldte sig paa Sygestuen
med visne Pletter og med Løv paa Tuen.
Du mørkned, men i Dybet var Du frisk,
og Gjøgen overdøved alskens Klage —
Du var jo ung og havde langt tilbage,
og fyldte rundelig din Blomsterdisk!
Det var endnu de skjønne lyse Nætter,
da Luften sig med Elskovs-Toner mætter;
men før vi vented, havde vi Sankt Hans,
de vilde Roser fletted Brudekrans,
Solen, din Brudgom, meldte sig med Glans
og med en Mylr af glimrende Buketter.
Og Drotten favned Dig med stærke Arme,
og Alt var Liv og Lyst og Varme!
— Midsommer-Tiden kom med rolig Skygge,
og Roserne var snarlig falmed hen,
men Solens Billed gyldent gik igjen
fra Blad til Blad som Vidne om din Lykke.
Da tystned Fuglesangen med det Samme;
der blev saa travlt i Reden, Slid og Slæb,
af Stære-Kassen stak de bitte Næb,
og Gjøgen havde sig forlængst en Amme.
Men inden vi det vidste, var det Høst,
alt Hindbærbusken soled sine Frugter,
og Brombær-Ranken gjorde Slangebugter.
Ja Tiden ikke løb, men sprang —

vi blev saa vant til Leens muntre Klang,
og syntes, at den maatte evig vare;
dog var det Varsels-Sang om Fare,
om Skaar og Rifter i dit Bladehang!
Solen, din Husbond, blev saa morgengnaven,
med Eet saa var det Hele kjøligt nok,
og gode Venner tog til Vandrestaven
i vinget Flok.
Dugdraaben tindred; mere arm paa Haaben,
Du lod hvert Vindpust ruske i din Lok,
hvad eller svøbte Dig i Taagekaaben.
Dog kom endnu en skjøn Forklarings-Stund,
med Himlen højnet over gamle Minder. —
Sølvbryllups-Tid, hvor alskens Ufred svinder,
solklare Dage i den stille Lund.
Stæren, din Barndomsven, gjør Gjenvisit,
og har just ej forandret sig i Tonen —
men ned ad Bakke gik det dog om lidt,
hvergang en Kastevind tog Tag i Kronen;
og som et Forbud om en Jordefærd
det dryssed ned med Gravgrønt fjernt og nær.
Saa — i Oktober — stod Du Gylden-Brud:
med Bryst-Buket af røde Hybenskud,
og i dit Rasle-Slæb af Guld-Brokade,
hvori man næsten kunde vade,
Du tog Dig statelig og prægtig ud!
Men i November, det maa Du mig lade,
gik Du, med dine fugtig blege Blade
med unaturligt Skjær af Vaarens Grønhed,
rentud i Barndom — plyndret var din Skjønhed.

Nu er alt Skin forbi — nu stander Bøgen,
hvert Smykke røvet, kold og bar og nøgen -
men paa hvert Knopskjæls haarde Pergament
staar skrevet et usynligt: vent!
der som et dejligt Foraars-Carmen
vil blive læseligt i Majsols-Varmen.

— — — — —

Til Kong Christian IX.

Med Soldaterbladet »Danebrog«.
Oktober 1880.

Vi komme uden Vaaben
og i Papirs-Mondur,
og ikke for at støde
i Krigens barske Lur, —
kun alle Kammerater
fra baade Sø og Land
paa Vagthold vil vi kalde
om vore Fædres Strand.

Paa Vagt om vore Minder,
til Vækkelse og Trøst!
paa Vagt om vore Grave
med deres Maner-Røst!
paa Vagt mod Tvedragts-Aanden
og Egennyttens Spil!
paa Vagt om Danmarks Ære
og Arnens rene Ild!